Catalunya: tot igual, tot desigual

VICENT SANCHIS

Sobre el paper, sobre les actes de diputat, tots els partits han repetit resultats a Catalunya. En representació parlamentària, la quadrícula catalana no s'ha mogut. Això, al Congrés. Al Senat, la cambra fantasma que no considera ningú, tret del PP i dels mateixos senadors, hi ha hagut un *sorpasso* –aprèn-ne Iglesias!– entre Esquerra i Convergència. Aquest és un dels moviments tel·lúrics que cal destacar. Esquerra Republicana volia ratificar l'hegemonia –l'hegemonia en l'articulació política de l'independentisme– i ho ha fet. La representació al Senat constata que ho ha fet. Els vots al Congrés, també. Aquesta vegada els republicans han guanyat amb més marge, amb escreix. Amb més vots. Totes les darreres votacions els han estat favorables. I això vol dir que Esquerra es presentarà a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya a soles i amb sigles pròpies. Només hi ha hagut un objectiu, silenciat, que no ha aconseguit Esquerra. Silenciat per prudència. Els republicans pretenien superar En Comú Podem, la llista que encapçalava Xavier Domènech. Òbviament, ells mateixos veien que la pretensió era excessiva. La discreció els va recomanar no proposar-s'ho públicament. I els resultats els han donat la raó. Però, en tot cas, els resultats electorals han marcat també dos partits moralment guanyadors: Esquerra i PP. Els únics que, malgrat l'abstenció, han guanyat vots.

El segon en disputa, en disputa per l'hegemonia al bloc independentista, respira tranquil. Esquerra l'ha vençut fins i tot en els feus tradicionals, com ara Girona i Lleida. Això és veritat, però també ho és que els convergents parten amb unes expectatives molt més hostils. La majoria de les enquestes que publicaven tant organismes oficials com els diaris els concedien a començament de la campanya una forquilla infame –infame per als convergents– que es movia, agònica, entre els cinc i els sis diputats. Francesc Homs es va marcar com a prioritat repetir almenys els resultats del 20 de desembre. I ho ha aconseguit. És cert que el candidat de Convergència, com feien els dirigents d'Esquerra, aspirava a més. A superar el 15 per cent en tot el territori, que els hauria permès salvar sense problemes el grup parlamentari al Congrés, i a obtenir deu diputats. La pretensió era excessiva. Però Convergència ha salvat els mobles i la cara. L'estratègia que va marcar Homs, amb la benedicció d'Artur Mas, ha funcionat en gran part. El partit havia de recuperar els electors més tebis, més desconcertats o més contraris als pactes amb les esquerres. Ho ha fet, tot i que s'haja deixat a la gatera alguns pèls. Alguns milers de vots que s'han mantingut en el càstig o en l'abstenció. Els resultats, malgrat tot, permeten que Artur Mas encare el congrés de dissolució de CDC i el de fundació del nou partit amb el vent de popa. Les metàfores marineres que tant s'estima l'expresident encara li somriuen.

Menys somriuen els dirigents de l'amalgama que aplega la tropa d'Ada Colau, Iniciativa, el grill Esquerra Unida i Alternativa i Podem. Han tornat a guanyar les eleccions, sí, però repetint també diputats i molt lluny de les grans expectatives que s'havien fixat. El problema de la candidatura que encapçalava Xavier Domènech ha estat d'arrogància. Supèrbia encomanada per Pablo Iglesias i Podemos. La llista En Comú Podem ha repetit els onze diputats, sí, però ha quedat lluny dels catorze o quinze que els adjudicaven les enquestes i lluny també de les pròpies pretensions. En Comú Podem volia ser cresol i guia d'Unidos Podemos. Havia de superar-se i tornar a marcar el camí de l'èxit davant la resta de l'Estat. No ha estat ni de bon tros així. Per fer més agra la festa, el resultat del PP i el fracàs del *sorpasso* contra el PSOE ha decebut i inquietat profundament una part dels seus dirigents. Aquests dies han començat a brotar, ací i allà, tuits i retuits de comuns, podemites i colauers proclamant que amb Espanya no hi ha res a fer i que Catalunya ha de fer via sola. Una percepció fins ara minoritària però que Xavier Domènech atiava la mateixa nit electoral, quan va marcar com a objectiu fer fora Convergència de la Generalitat. Si l'eix social s'imposa, com pretén Domènech, haurà de ser a canvi d'un referèndum vinculant, una hipòtesi que farà que la unitat a l'entorn de Podemos, Ada Colau i Iniciativa esclate.

Si al local on En Comú Podem havia preparat una festa que es va fondre amb els primers resultats tot eren cares llargues, al del PP s'arrodonien i rebentaven d'alegria. Els populars han repetit diputats, és cert, però han sumat uns milers de vots més. Malgrat els déus adversos de la demoscòpia i la conversa revelada durant la campanya entre el director de l'Oficina Antifrau, Daniel de Alfonso, i el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz. Ha quedat clar, una vegada més, que els votants de tota la vida del Partit Popular no castiguen la corrupció i premien la guerra bruta si es per salvar la unitat de la pàtria. A la delegació cata-

EFE

EL PARTIT POPULAR I CIUTADANS SÓN COM UN JOC DE SUMA ZERO: ALLÒ QUE GUANYA L'UN HO PERD L'ALTRE

CONVERGÈNCIA HA SALVAT ELS MOBLES I LA CARA, PERÒ S'HA DEIXAT UNS QUANTS PÈLS MÉS A LA GATERA

ERC RATIFICAT L'HEGEMONIA DINS L'INDEPENDENTISME; S'HAN ACABAT LES CANDIDATURES UNITÀRIES

lana, a més, el cava –o la sidra– es desbocava empès pels resultats de la central. La nit de Mariano Rajoy era la seua nit. El dia –l'endemà i els que vindran– era una altra consideració. Ja l'entomaran quan arribe el moment.

L'altra cara del PP, la negra aquesta vegada, corresponia a Ciutadans. Els dos partits són com un joc de suma zero. Allò que perd un ho guanya l'altre. Albert Rivera s'havia cregut la pròpia fantasia ucedera. A Espanya no hi ha un centre pur. Només centre-esquerra, que correspon al PSOE, o centre-dreta, que ocupa el Partit Popular. Ciutadans pot aspirar a desmarcar-se de l'extrema dreta que s'engreixa dins el PP, però no a aparentar ser un partit equidistant entre socialistes i populars. Una part dels votants que Rivera havia guanyat el 20 de desembre han tornat a la casa gran del carrer de Gènova de Madrid. Només l'astúcia descarada habitual en Juan Carlos Girauta va salvar el naufragi a Barcelona. Girauta, com el seu guia Rivera, va proclamar la nit de diumenge que convertia en prioritat obsessiva modificar una llei electoral "injusta". Pose Déu per testimoni que mai més no tornaré a passar gana!

La repassada necessària acaba amb el PSC. Com han quedat els socialistes catalans amb els resultats? Com sempre darrerament. Pagats i esbufegant. La substitució de la tempestuosa Carme Chacón per la insípida Meritxell Batet no els ha perjudicat gens. O molt poc. Han perdut alguns milers de vots, però, com tothom, han repetit diputats. Un alegre i conformat Miquel Iceta –en ball merescut permanent– celebrava la contribució catalana a la resistència socialista espanyola. "Què es pensava, aquesta joventut?", remugava el més hàbil de tots. El primer secretari del PSC celebrava, dies després, que el seu partit haguera escurçat resultats amb En Comú Podem en alguns dels seus feus històrics. I sentenciava: "Rajoy? Que suï la cansalada!". Serà històric, veure suar Mariano Rajoy.

Periodista i director d'EL TEMPS